

## USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. ledna 2018 odvolání obžalovaného Ing. J. D. a státního zástupce podané v neprospěch obžalovaného do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. srpna 2017, sp. zn. 2 T 321/2016 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného a státního zástupce  
**z a m í t á .**

### Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný ing. J. D. uznán vinným jednak přečinem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku a jednak přečinem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, za něž mu byl uložen úhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců se zkušební dobou na 2 roky a dále peněžitý trest ve výměře 7.800,- Kč, tvořený 15ti denními sazbami po 520,- Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 4 měsíce pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán.

Předmětné trestné činnosti se měl obžalovaný podle skutkových zjištění učiněných obvodním soudem dopustit při výkonu znalecké činnosti v mediálně známé trestní věci dnes již odsouzeného R. J. tím, že

jako soudní znalec pro obor doprava, odvětví doprava silniční, na podkladě opatření advokáta JUDr. Víta Širokého ze dne 28.03.2013 o přiřazení znalce ve smyslu § 89 odst. 2 a § 110a trestního řádu, po předchozím poučení podle § 106 trestního řádu vypracoval dne 28.04.2013 znalecký posudek č. 193/13 v trestní věci proti tehdy obviněnému JUDr. R. J. trestně stíhanému pro skutek právně kvalifikovaný jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona, tento posudek následně doručil obhájci JUDr. Vítu Širokému, který jej dodal do trestního spisu jako důkazní prostředek v soudní fázi trestního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. přičemž obžalovaný se zcela v rozporu s etikou i zákonnými povinnostmi znalce při vypracování znaleckého posudku vědomě neseznámil s kompletním spisovým materiálem a pominul tak zásadní důkazní prostředky jakými jsou prověrky na místě se svědky trestného činu, vyšetřovací pokusy a kamerové záznamy GE Money Bank, a.s., bez konzultace s relevantními odborníky činil

závěry rovněž v oboru lékařství, v němž nemá odbornou způsobilost, v důsledku čehož v posudku úmyslně prezentoval závěry, které jsou přinejmenším hrubě zkreslené a s touto skutečností byl srozuměn, ohledně příčin a průběhu nehodového děje, tedy střetu automobilu Porsche řízeného JUDr. R. [REDAKCE] s chodkyní T. [REDAKCE] N. [REDAKCE], k němuž došlo dne 23.03.2012 v době okolo 10:05 hod. v Praze 4, a možnosti řidiče střet zaregistrovat či incidentu předejít, a tímto posudkem naprosto zpochybnil znalecký posudek z oboru dopravy doc. Ing. J. D. [REDAKCE] Ph.D., ze dne 28.11.2012, č. 7 (197) – 7/2012, vyžádaný policejním orgánem ve shora uvedené věci, který výslovně označil za technicky nepřijatelný a v podrobnostech uvedl, že při nehodě v žádném případě nedošlo k čelně-excentrickému střetu vozu Porsche s chodkyní, při kterém by v okamžiku rozjezdu chodkyně stála před pravou stranou vozidla, resp. před jeho pravým světlometem; při mechanismu střetu odvozeném doc. D. [REDAKCE] by v žádném případě ani nedošlo ke zlomení [REDAKCE] chodkyně ani k poranění [REDAKCE] ale spíše by došlo k poranění [REDAKCE] v žádném případě by nemohlo dojít k tomu, že by konečná poloha chodkyně po střetu byla ve stejném pruhu, kterým jelo vozidlo Porsche, resp. na hraně pravého boku automobilu;

průběh střetu naopak on popsal tak, že chodkyně v okamžiku rozjezdu vozu nestála před ním, ale již mimo jízdní profil vozidla, čelně k jeho pravému boku, přičemž v první fázi střetu se vozidlo pravým předním blatníkem třelo o chodkyni v dráze 1,66 m, poté došlo k zachycení chodkyně ve stojící poloze pevnou částí pravého zpětného zrcátka za levou stranu hrudníku ve výšce [REDAKCE] po následném vlečení byla chodkyně odpoutána od vozidla a po nekoordinovaném pohybu upadla na vozovku a sunutím se dostala na své konečné polohy; technickou příčinu nehody vysvětlil tak, že v okamžiku, kdy se chodkyně čelně postavila k pravému boku automobilu, mimo jízdní profil, řidič nesprávně odhadl její odstup a rozjel se, přičemž došlo k zachycení chodkyně pravým zpětným zrcátkem; řidič s velkou pravděpodobností přímé zachycení chodkyně neviděl, protože v okamžiku rozjezdu musel sledovat světelnou signalizaci a vozidlo před sebou, zpětné zrcátko bylo odkloněné od přímého pohledu o 75° a tudíž nebylo v periferním vidění řidiče,

tento znalecký posudek obžalovaný následně po připomenutí znaleckého slibu a poučení o riziku trestního postihu podle § 346 trestního zákoníku shrnul a potvrdil dne 03.09.2013 v rámci výsledku znalce v hlavním líčení u Městského soudu v Praze, se sídlem v Praze 2, sp.zn. [REDAKCE] ačkoli musel vědět, že se jedná o podstatné skutečnosti pro rozhodnutí soudu o vině a trestu a že posouzení těchto otázek znalce je pro soud zásadním důkazem, přičemž veškeré podstatné závěry učiněné ve znaleckém posudku obžalovaného Ing. D. [REDAKCE] byly následně jednoznačně vyvráceny revizním znaleckým posudkem Vysokého učení technického v Brně, Ústavu soudního inženýrství ze dne 09.04.2014, č.j. 4103/61000/2014-Sed, který závěry obžalovaného Ing. D. [REDAKCE] označil za technicky nepřijatelné, a ve shodě se znaleckým posudkem doc. D. [REDAKCE] konstatoval průběh nehodového děje naprosto odlišně od obžalovaného, konkrétně jako střet automobilu Porsche s chodkyní, která v okamžiku rozjíždění stála před pravým předním světlometem v jízdním profilu automobilu a řidiči nic nebránilo ve výhledu na chodkyni.

Předmětný rozsudek napadli v zákonné lhůtě svými odvoláními státní zástupce a prostřednictvím obhájce i obžalovaný.

Státní zástupce brojí v neprospěch obžalovaného jen do výroku o trestu, který pokládá za nepřiměřeně mírný, zatímco skutková zjištění a výrok o vině včetně použité právní kvalifikace plně akceptuje, neboť korespondují návrhu obžaloby a výsledkům obsáhlého dokazování před soudem. Při ukládání trestu však obvodní soud neměl dostatečně zohlednit závažnost spáchaného trestného činu, kdy jeho společenskou škodlivost má výrazně zvyšovat skutečnost, že

obžalovaný podal úmyslně hrubě zkreslený posudek, jenž v rozporu s elementárními zásadami znalecké činnosti naprosto nekriticky a nedůvodně vyzníval ve prospěch obžalovaného R. J. ve věci tehdy souzené jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy. Obžalovaný byl veden podle odvolatele zjištěným motivem, přitěžuje mu i naprostá absence sebereflexe, až na dílčí výjimku nepřipustil žádné své pochybení, naopak agresivním a osobním způsobem napadal autory revizního znaleckého posudku. Ze všech těchto důvodů navrhuje státní zástupce navýšení jak výměry uloženého podmíněného trestu odnětí svobody, tak i výše trestu peněžitého.

Obžalovaný se naproti tomu ohrazuje proti výroku o vině a nesprávnému právnímu posouzení. Poukazuje na svůj dosavadní

Opětovně zdůraznil, že při zpracování inkriminovaného znaleckého posudku vycházel z důkazů zajištěných policií, zejména pak z výpovědi poškozené, na rozdíl od znaleckého posudku doc. D. a revizního znaleckého posudku ÚSI VÚT v Brně, které některé důkazy účelově opomíjejí a dospívají tak v rozporu s tvrzením poškozené a výpověďmi svědků k vymyšleným verzím o příčinách a průběhu dopravní nehody. Nikoli jeho znalecký posudek nýbrž posudky jím označené mají být hrubě zkreslené a neúplné. Nálezací soud se s těmito jeho námitkami objektivně nevyrovnal, naopak chybně akceptoval irelevantní výhrady znaleckého ústavu. Soudu I. stupně dále vytýká nepřesnost při protokolaci výpovědi i negaci důkazů z jiných trestních věcí, jichž se dovolával a jež mají de facto svědčit o dlouhodobých odborných rozepřích, jež má odvolatel s doc. V. jedním ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku. Je přesvědčen, že zákon a vyhlášku o znalcích a tlumočnících neporušil, neboť dle zadání obhájce zkoumal technickou přijatelnost znaleckého posudku Doc. D. z jehož nálezu vyšel. Závěrem shrnuje, že kontroverzní znalecké posudky D. a VUT ÚSI v Brně jsou věcně vadné, pracují se zcela vymyšleným skutkovým dějem, který se nikdy nestal a nemá oporu v dokazování, účelově vynechávají důkazy, a tudíž nemohou sloužit ke konfrontaci s jeho ve věci vypracovaným znaleckým posudkem. Postup státního zastupitelství a soudu I. stupně shledává zaujatým, neobjektivním a vysoce neslušným, neboť namísto respektování práva na spravedlivý proces se uchylují k diskreditaci jeho osoby a jeho obhájce. Žádný bezdůvodný majetkový prospěch naznačovaný státním zástupcem mu nebyl prokázán. Navrhl, aby byl obžaloby zproštěn.

Městský soud v Praze na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu ve veřejném zasedání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž odvolání směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a opravné prostředky neshledal důvodnými.

Nejprve je třeba konstatovat, že řízení v této trestní věci žádnou procesní vadou, jež by se projevila ve zkrácení práva obžalovaného na jeho obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, zatíženo není a proto nebyl ani důvod ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. nálezací soud provedl převážnou většinu potřebných a reálně dostupných důkazů, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a vytvořil si tak patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí. Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch, při hodnocení shromážděných důkazů obvodní soud následně postupoval tak, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. ř. a jeho zhodnocení pak vyústilo správně ve výrok o vině obžalovaného D. Jestliže nálezací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu

k bezpečnému prokázání viny ve smyslu napadeného rozsudku plně postačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, shledal-li dokazování úplným a zároveň zjistil-li, že při analýze důkazního materiálu bylo postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení. Odvolací soud by totiž nemohl podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit ani tehdy, kdyby snad sám na základě svého vlastního přesvědčení event. chtěl některé důkazy hodnotit s jinými reálně v úvahu přicházejícími závěry. Hodnocení důkazů totiž výlučně spadá do domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tj. soudu prvního stupně a odvolací soud, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu, je tímto hodnocením vázán.

Je třeba plně souhlasit s tím, že prvostupňový soud o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá, když bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, přičemž jeho vnitřní přesvědčení bylo založeno na bezprostředních dojmech získaných z vystupování jednotlivých osob, na straně jedné z osobní prezentace a výpovědi obžalovaného, na straně druhé z výpovědí zpracovatelů znaleckých posudků jakož i policejních techniků a operativních pracovníků vystupujících v pozici svědků, dále byly v potaz brány shromážděné listinné důkazy, zejména pak obsah trestního spisu Městského soudu v Praze, sp. zn. [REDAKCE] s akcentem na v něm založené znalecké posudky, rozsudky soudu I. a II. stupně, jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o vině obžalovaného R [REDAKCE] J [REDAKCE] jakož i usnesení Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR, jimiž bylo odmítnuto dovolání obžalovaného J [REDAKCE] a státního zástupce resp. odmítnuta J [REDAKCE] ústavní stížnost.

Městský soud se plně ztotožňuje se závěry popsány v tzv. skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku, jež jsou následně přiléhavě odůvodněny. Hodnocení důkazů, které provedl soud 1. stupně, není důvod čímkoliv zpochybňovat a lze uzavřít, že z hlediska procesně právního bylo jednoznačně zjištěno a prokázáno, že žalované jednání se objektivně stalo, představuje závažnou hrozbu pro společnost jako celek a že odsouzený subjekt je skutečně tou osobou, která toto jednání spáchala. Přijatá skutková verze neodporuje pravidlům logiky a nalézacím soudem učiněné skutkové závěry odpovídají realitě, tedy že

*Ing. J [REDAKCE] D [REDAKCE] jako soudní znalec pro obor doprava, odvětví doprava silniční, na žádost zadavatele advokáta JUDr. Víta Širokého, obhájce v trestní věci obviněného R [REDAKCE] J [REDAKCE] trestně stíhaného pro skutek právně kvalifikovaný jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona, aniž se předtím seznámil s kompletním spisovým materiálem, čímž pominul zásadní důkazní prostředky, zejména prověrky na místě se svědky trestného činu, vyšetřovací pokusy a kamerové záznamy a aniž by konzultoval s relevantními odborníky otázky z oboru lékařství, v němž nemá potřebnou odbornou erudici, tedy v rozporu s etikou a povinnostmi znalce předvídanými zákonodárcem*

*dne 28. 4. 2013 vypracoval a následně doručil obhájci JUDr. Širokému pro potřeby dokazování v písemné formě znalecký posudek, který dne 3. 9. 2013 při hlavním líčení u Městského soudu v Praze v trestní věci obžalovaného R [REDAKCE] J [REDAKCE] vedené pod sp. zn. [REDAKCE] i stvrdil a uvedl tak nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí, spočívající v tom, že ve shora označeném znaleckém posudku po předchozím poučení podle § 106 tr. řádu a následném připomenutí znaleckého slibu a poučení o riziku trestního postihu podle § 346 trest. zákoníku činil závěry v oboru, v němž není odborně dostatečně resp. vůbec odborně fundován a úmyslně prezentoval hrubě zkreslené závěry ohledně příčin a průběhu nehodového děje, kdy v Praze 4*

došlo ke střetu automobilu Porsche řízeného JUDr. R. J. s chodkyní T. N. a možnosti řidiče střet zaregistrovat či incidentu předejít, a tímto posudkem naprosto zpochybnil předchozí znalecký posudek z oboru dopravy doc. Ing. D., Ph.D., vyžádaný policejním orgánem v přípravném řízení, jenž výslovně označil za technicky nepřijatelný a v podrobnostech uvedl, že při nehodě v žádném případě nedošlo k čelně-excentrickému střetu J. vozu Porsche s chodkyní, při kterém by v okamžiku rozjezdu chodkyně stála před pravou stranou vozidla, resp. před jeho pravým světlometem; při mechanismu střetu odvozeném doc. D. by podle obžalovaného v žádném případě ani nedošlo ke chodkyně ani k poranění ale spíše by došlo k poranění v žádném případě by nemohlo dojít k tomu, že by konečná poloha chodkyně po střetu byla ve stejném pruhu, kterým jelo vozidlo Porsche, resp. na hraně pravého boku automobilu; sám průběh střetu naopak obžalovaný popsal tak, že chodkyně v okamžiku rozjezdu vozu nestála před ním, ale již mimo jízdní profil vozidla, čelně k jeho pravému boku, přičemž v první fázi střetu se vozidlo pravým předním blatníkem třelo o chodkyni v dráze 1,66 m, poté došlo k zachycení chodkyně ve stojící poloze pevnou částí pravého zpětného zrcátka za levou stranu hrudníku ve výšce po následném vlečení byla chodkyně odpoutána od vozidla a po nekoordinovaném pohybu upadla na vozovku a sunutím se dostala na své konečné polohy; technickou příčinu nehody vysvětlil tak, že v okamžiku, kdy se chodkyně čelně postavila k pravému boku automobilu, mimo jízdní profil, řidič nesprávně odhadl její odstup a rozjel se, přičemž došlo k zachycení chodkyně pravým zpětným zrcátkem; řidič s velkou pravděpodobností přímé zachycení chodkyně neviděl, protože v okamžiku rozjezdu musel sledovat světelnou signalizaci a vozidlo před sebou, zpětné zrcátko bylo odkloněné od přímého pohledu o 75° a tudíž nebylo v periferním vidění řidiče; takto obžalovaný postupoval a své hodnocení formuloval přesto, ač musel vědět, že se jedná o podstatné skutečnosti pro rozhodnutí soudu o vině a trestu a že posouzení těchto otázek znalcem je pro soud zásadním důkazem, přičemž veškeré podstatné závěry učiněné ve znaleckém posudku obžalovaného Ing. D. byly následně jednoznačně vyvráceny revizním znaleckým posudkem Vysokého učení technického v Brně, Ústavu soudního inženýrství ze dne 09.04.2014, č.j. 4103/61000/2014, který závěry obžalovaného označil za technicky nepřijatelné, a ve shodě se znaleckým posudkem doc. D. konstatoval průběh nehodového děje naprosto odlišně od obžalovaného, konkrétně jako střet automobilu Porsche s chodkyní, která v okamžiku rozježdění stála před pravým předním světlometem v jízdním profilu automobilu a řidič nic nebránilo ve výhledu na chodkyni.

Obžalovaný v průběhu trestního řízení založil svoji obhajobu na soustavné a poměrně agresivní verbální odborné polemice se zpracovateli oponentních znaleckých posudků, jsa přesvědčen, že pravda je na jeho straně, když nepřipouští žádná svá pochybení při vypracování znaleckého posudku či že by nedostatečně prostudoval shromážděný důkazní materiál. V odvolacím řízení pak opětovně jen reprodukoval stejné námitky, jež uplatnil v předchozím řízení.

K obsahu podaného odvolání považuje druhostupňový soud za potřebné poznamenat, že s výhradami obžalovaného D. se obvodní soud dostatečně vyrovnal, když jasně formuloval, že je nezbytné respektovat skutkové závěry, které pravomocně učinil v trestní věci obžalovaného R. J. Městský soud v Praze rozsudkem pod sp. zn. ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze, sp. zn. Do těchto skutkových zjištění ve stávajícím řízení proto již nelze jakkoliv vstupovat, navíc byl-li skutkový stav přezkoumán a stvrzen i všemi dalšími soudními instancemi. Odvolací soud jen kvůli soustavné se opakujícím výhradám obžalovaného ve zkráceném znění připomíná, že citovaným rozsudkem byl obžalovaný J. uznán vinným tím, že

dne 23.3.2012 v době mezi 10.26 hod až 10.27:05 hod., na křižovatce ul. Vyskočilova a ul. 5. května v Praze 4, na světelné křižovatce s cílem ujet od dopravní nehody osobním motorovým vozidlem tov. zn. Porsche Cayenne, nejprve opěškovně nereagoval na výzvy poškozené T. N. nar. která k jeho vozidlu doběhla, klepala na levé přední dveře a pokoušela se je bezúspěšně otevřít, poté se postavila před střední

část kapoty vozidla Porsche Cayenne, kde se znovu snažila přimět řidiče k vystoupení z vozidla a řešení dopravní nehody, a to zejména opakovaným plácáním, boucháním oběma rukama do kapoty vozu v místě víka motorového prostoru a vykřiky, přičemž následně na toto její jednání reagoval tak, že nejprve nejméně dvakrát z místa popojel vozidlem směrem na poškozenou o vzdálenost cca 1,5 metru ve snaze si na ní vynutit opuštění prostoru před jeho vozidlem, poškozená na to reagovala tak, že se postupně přesunula k pravému přednímu světlometu vozidla obžalovaného, přičemž obžalovaný ve chvíli, kdy se na semaforu příslušném pro jeho jízdní pruh rozsvítilo zelené světlo, v důsledku předchozího požití přesně nezjištěného druhu a množství alkoholických nápojů, nebyl odpovídajícím způsobem schopen reagovat na vzniklou situaci, tuto špatně vyhodnotil, prudce se rozjel vpřed a akceleroval, přičemž byl srozuměn s tím, že poškozená se stále nachází v koridoru pohybu vozidla v úrovni **pravé přední části vozidla**, konkrétně v místě uložení pravého předního světlometu, následně došlo ke kontaktu těla poškozené s osobním motorovým vozidlem, a to při střetové rychlosti nejvýše 6 km/h, tak, že v počátku úrazového děje došlo ke kontaktu **přední části vozidla obžalovaného v úrovni pravého předního světlometu** s levou dolní končetinou poškozené v oblasti stehna, následně došlo k podražení poškozené a současně rotaci jejího těla kolem svislé osy vpravo, dalším pohybem vozidla došlo následně k nárazu do levé části zad poškozené, čímž došlo ke [redacted], při nárazu na pravý přední blatník a kapotu motoru došlo ke kontaktu [redacted] s touto částí vozidla Porsche a došlo k [redacted] specifikované níže, při dalším pohybu vozidla se poškozená přetočila přes pravý bok a padala přes blatník na vozovku, kdy při tomto pádu zřejmě došlo ke kontaktu pravé části obličeje s pravým vnějším zpětným zrcátkem a poté byl pád poškozené v důsledku tohoto střetu se zpětným zrcátkem usměrněn tak, že poškozená padala hlavou ve směru jízdy vozidla a byla jím stržena ke zemi, při tom došlo k nárazu do levého boku trupu a levé spánkové temenní krajiny hlavy, po dopadu na vozovku skončil pohyb těla poškozené v konečné poloze svislou osou těla souběžně s jízdními pruhy, hlavou ve směru jízdy vozidel, přičemž obžalovaný svým jednáním poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví ve výroku rozsudku popsanou.

Městský soud v Praze jako soud prvního instancí za podklad těchto skutkových zjištění vzal výpovědi svědků B [redacted], B [redacted], D [redacted], H [redacted], J [redacted], K [redacted], K [redacted], P [redacted] a V [redacted] kteří vyvraceli účelovou obhajobu obžalovaného, podpůrně vyšel i z údajů zjištěných v rámci odposlechů telefonického hovoru J [redacted] a stěžejní pro něj byly závěry ústavního znaleckého posudku, který korespondovaly závěrům prvotního znaleckého posudku doc. D [redacted] v této věci vypracovaného již v přípravném řízení a zároveň eliminovaly a zpochybňovaly správnost verze nehodového děje předestřené ve znaleckém posudku obžalovaným ing. D [redacted]

Vrchní soud v Praze přezkoumávající k odvolání procesních stran výše citovaný rozsudek v odůvodnění svého rozhodnutí pod sp. zn. [redacted] konstatoval, že nalézací soud nepochybil, pokud vzal za součást svých spolehlivých skutkových zjištění pouze závěry revizního znaleckého posudku. Připomněl, že Vysokoškolský ústav VUT USI v Brně je erudovanou znaleckou institucí s více než 40-letou dobou fungování a je mu svěřováno vypracování znaleckých posudků týkajících se nejzávažnějších dopravních nehod. Vystoupení jednoho ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku v předmětné trestní věci Doc. Ing. A [redacted] V [redacted] Ph.D. je odvolacím soudem hodnoceno jako produkce erudovaného odborníka v daném oboru, který potvrdil, že pracovníci ústavu se dokonale orientují v možnostech využití simulačních programů v softwarech Virtual Crash, PC Crash a PAM Crash, které jsou však pro simulaci pomalých nehodových dějů nevhodné. Toto zjištění pak dopadá na posuzovaný případ, kde simulační metody zde aplikované nenalézají v dané situaci oporu v celé řadě svědectví, kde se ukázaly jako reálně neprůkazné. Vrchní soud dospěl k závěru, že veškeré námítky obhajoby obžalovaného J [redacted] směřující k nedostatkům znaleckého zkoumání z oboru dopravy, s nimiž jsou totožné i námítky obžalovaného D [redacted] jsou motivovány snahou o nedůvodné rozměňování a zamlžování dané problematiky.

Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení sp. zn. [redacted] jímž odmítl dovolání státního zástupce i obžalovaného, pak konstatoval, že není jeho úkolem jako soudu dovolacího, aby důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry, nicméně zjistil, že soudy prvního a druhého stupně v trestní věci obžalovaného J. [redacted] hodnotily důkazy ve shodě s jejich obsahem, že se nedopustily žádné deformace důkazů, že ani jinak nevybočily z rámce volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., a své hodnotící úvahy jasně, srozumitelně a především logicky vysvětlily. Zdůraznil především skutečnost, že soulad výpovědi svědků s realitou je podložen znaleckými posudky z oboru dopravy Doc. Ing. D. [redacted] Ph.D., a následně ÚSI VUT v Brně, které vychází také z objektivních zjištění, jako jsou utrpená zranění poškozené, poloha jejího těla po kolizi, záznam bezpečnostní kamery v místě události, nebo stopy vláken z oděvu poškozené na vozidle, jak se k nim vyjádřil již soud I. stupně na str. 53 odůvodnění rozsudku. K výpovědím svědků a rozporům mezi nimi se dostatečně podrobně vyjádřil soud I. stupně na str. 52 až 53 rozsudku a znovu odvolací soud na str. 18 až 21 rozsudku. Jelikož není úkolem Nejvyššího soudu podrobně opakovat argumentaci nižších soudů, kterou považuje za správnou a dostatečnou, tak na odůvodnění jejich rozhodnutí obecně odkázal, přičemž považoval jen za vhodné poukázat zejména na výpověď poškozené v přípravném řízení, že prvotní střet s vozidlem byl do její levé nohy ve chvíli, kdy se nacházela někde v oblasti pravého předního světometu. Dále poukázal na její současně při výpovědi pořízený náčrt místa střetu jejího těla s vozidlem řízeným obviněným před pravým světlometem, jak se o tom již zmínil odvolací soud na str. 20 rozsudku, a to v souvislosti s pozdější změnou výpovědi poškozené ve prospěch obviněného v hlavním líčení. Tato její první výpověď má být v souladu zejména s výpověďmi dvou svědků, kteří byli řidiči vozidel přímo za vozidlem obviněného a po jeho pravé straně. Shodně o sražení poškozené v okamžiku, kdy stála před pravou přední částí vozidla řízeného obviněným, vypověděl i svědek, který jako chodec celý děj sledoval z pravé strany, a to nepřetržitě až do pádu poškozené na vozovku. I s přihlédnutím k výše uvedenému, se Nejvyšší soud ztotožnil s argumentací, kterou odvolací soud, po uvedení názoru ÚSI VUT v Brně k použití tzv. simulačních programů, uvedl na str. 24 rozsudku (totéž uvedl již soud I. stupně na str. 43 rozsudku), tedy proč shledal správným postup soudu I. stupně, který vycházel ze závěrů znaleckého posudku tohoto ústavu. Namítal-li obviněný, že závěry znaleckého posudku uvedeného ústavu nebyly vytvořeny na základě jediné simulace nehodového děje, a vychází striktně toliko ze závěrů konzultační zprávy znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, prof. MUDr. M. H. [redacted] CSc., který se vyjadřoval toliko k „možnému průběhu“ vzniku zranění poškozené, Nejvyšší soud poukázal na skutečnost, že ve znaleckém posudku ÚSI VUT v Brně ohledně použití simulačních programů upozornil na nemožnost zohlednit aktivní vědomý zásah chodkyně do jejího pohybu po kapotě a blatníku vozidla. Jeho závěry přitom odpovídají nejen výše uvedeným, ale také dalším svědeckým výpovědím, odpovídají v úrovni pravého předního světometu zjištěným fragmentům černého bavlněného vlákna vykazujícím shodné skupinové znaky k vláknům z oděvu poškozené, jakož i objektivně zjištěným zraněním, která poškozená v důsledku sražení vozidlem utrpěla. Na základě uvedených důvodů nemohl Nejvyšší soud přisvědčit námitce obviněného, že skutkový závěr soudů o postavení poškozené v době rozjezdu před pravým předním světlometem, neodpovídá žádnému provedenému důkazu.

Pro úplnost zmiňuje odvolací soud i usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. [redacted] jímž odmítl ústavní stížnost odsouzeného J. [redacted] když po přezkoumání všech napadených rozhodnutí konstatoval, že se obecné soudy důkladně zabývaly jak skutkovými zjištěními, jež podepřely provedením velkého množství důkazů včetně stěžovatelem rozporovaných znaleckých posudků, tak i právními závěry z nich plynoucími, včetně právní kvalifikace skutku. Pokud jde o samotné hodnocení ve věci vypracovaných znaleckých posudků,

kteřé byly v ústavní stížnosti rozporovány, k této otázce v obecné rovině uvedl, že i znalecký posudek je pouze jedním z důkazů, které podléhají hodnocení dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Význam znaleckých závěrů však nelze přeceňovat. Je třeba vyjít z toho, že znalecké zkoumání má podle § 105 odst. 1 tr. řádu místo tam, kde je k objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení třeba odborných znalostí. Právě odbornost a zkušenost znalce může také značně ovlivnit jeho závěry, a to i natolik, že se od jiného znaleckého posudku mohou podstatným způsobem lišit, což však nemusí samo o sobě ještě svědčit o manipulaci či nekompetentnosti příslušného znalce. Jakkoli je tedy znalecké zkoumání odborných otázek (např. technických či lékařských) pro posuzování konkrétní věci důležité, ne-li nezbytné, závěr o tom, zda byl spáchán trestný čin a jaký, je závěrem výhradně právním a přísluší v souladu s čl. 90 Ústavy toliko soudu. Znalecké posudky, jakkoliv relevantní pro posouzení odborné stránky věci, jsou proto vždy toliko podkladem pro rozhodnutí soudce, který je v konečném důsledku nad všemi znalci (iudex peritus peritorum). Z uvedeného hlediska Ústavní soud neshledal v postupu obecných soudů ve vztahu k zadávání a hodnocení znaleckých posudků žádné nedostatky, jež by mohly zasáhnout do ústavně zaručeného práva stěžovatele na spravedlivý proces. Závěrem Ústavní soud konstatoval, že výrok o vině [redacted] v rozsudku je podložen dostatečným rozsahem dokazováním před nalézacím soudem a z hlediska ústavněprávního lze proto konstatovat, že obecné soudy ohledně spáchání předmětného trestného činu opřely svá rozhodnutí o adekvátní důkazy, které jim umožnily zjistit skutkový stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu a za tohoto stavu jim - pokud jde o právní posouzení skutku - nelze nic podstatného vytknout.

Z citovaných rozhodnutí jednotlivých soudních instancí, které se inkriminovanou dopravní nehodou dnes již odsouzeného R [redacted] J [redacted] zabývaly, tak vyplývá, že všechny akceptovaly verzi průběhu nehodového děje prokazovanou ústavním znaleckým posudkem, jež je naprosto odlišná od varianty, pro kterou pléduje obžalovaný znalec D [redacted] která byla naopak označena za technicky nepřijatelnou.

Pokud odvolatel ve svém opravném prostředku rozporuje jednak naplněnost znaků objektivní stránky trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trest. zákoníku resp. § 346 odst. 2 písm. a) trest. zákoníku vyjádřením nesouhlasu se závěrem obvodního soudu, že podal hrubě zkreslený znalecký posudek, tak zejména stránky subjektivní, tedy činí-li výhrady vůči nesprávnému hmotně právnímu posouzení skutku, je třeba uvést, že uplatněná námitka v konkrétním případě je neopodstatněná.

Předmětný trestný čin je možné spáchat pouze úmyslnou formou zavinění (§ 15 trest. zákoníku). Obžalovaný v průběhu řízení sice popřel, že by se čehokoli nezákonného dopustil, nicméně k prokázání úmyslného protiprávního jednání není jeho doznání naprosto nezbytné. Subjektivní stránku trestného činu lze dovodit i z ostatních skutečností, které např. v širších souvislostech vyjadřují objektivní stránku trestného činu, tedy zejména z jednání pachatele a ze vzniklého či hrozícího následku. Znalec může naplnit znaky tohoto trestného činu, jestliže v písemném znaleckém posudku nebo při výslechu, v němž podává znalecký posudek nebo jej doplňuje či stvrzuje, uvede úmyslně nepravdivý či hrubě zkreslený popis okolností, které v rámci znalecké činnosti zjistil, nebo zjištění okolností podstatného významu zamlčí, event. úmyslně učiní v takto podávaném znaleckém posudku nepravdivý závěr. Nepravdivý znalecký posudek se vždy musí týkat okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí. Tak tomu v posuzovaném případě nesporně bylo. Úmysl obviněného byl soudem prvního stupně vyjádřen ve skutkové větě rozsudku a vysvětlen i v odůvodnění tohoto rozsudku. Je třeba konstatovat, že Ing. J [redacted] D [redacted] jako dlouholetý a velmi zkušený znalec věděl, že jím podaný znalecký posudek bude



v řízení ve věci obžalovaného R. J. před soudem sloužit jako jeden z důležitých důkazů, kdy soud bude muset k jím vysloveným odborným názorům a závěrům znalce přihlížet a s těmito pracovat a ve svém rozhodnutí se i vypořádat. Při vědomí toho pak do svého posudku zapracoval údaje, které nevycházely z objektivního zjištění v přípravném řízení a zčásti činil odborné závěry i z oboru, v němž není erudovaný. Obžalovaný se dostatečně neseznal s kompletním spisovým materiálem, přešel a nepracoval se zásadními důkazními prostředky, zejména pominul prověrky na místě činu, jež byly s očitými svědky dopravní nehody realizovány, v potaz nevzal vyšetřovací pokusy ani kamerové záznamy, selektoval svědecké výpovědi, z nichž upřednostňoval ty, které prospívaly obžalovanému, což platí i o jeho lékařských závěrech, které formuloval bez součinnosti s relevantními odborníky, aniž sám má potřebné vědomosti z oboru medicíny. Jde o základní nedostatky, které způsob zpracování jeho znaleckého posudku zatěžují, jichž si obžalovaný vzhledem ke svým zkušenostem získaným dlouhodobým výkonem funkce musel být vědom. V tomto směru tak nedostal svým povinností a důvěře v jeho odborné schopnosti a dospěl k hypotéze, jež odporovala provedeným důkazům, že k rozjezdu a střetu J. vozidla s poškozenou došlo v okamžiku, kdy tato byla mimo jízdní profil vozidla, stále čelně k jeho pravému boku a následně byla zachycena pevnou částí pravého zpětného zrcátka a řidič ji s velkou pravděpodobností v okamžiku zachycení neviděl. Na tomto tvrzení obsaženém ve znaleckém posudku pak obžalovaný setrval i v následném výsledku znalce v řízení před soudem, kdy jednoznačně preferoval svou variantu nehodového děje a vzniku těžkého zranění poškozené, ačkoli tato byla v rozporu s předchozím znaleckým posudkem vypracovaným doc. D. ale i výpověďmi většiny svědků včetně prvotní výpovědi poškozené a skutečnostmi zjištěnými v rámci odposlechu obžalovaného. Nepravdivost tvrzení obžalovaného v pozici znalce byla následně prokázána zejména posudkem znaleckého ústavu ÚSI a výpovědí jeho zpracovatele Doc. V. v řízení před soudem. Není důvod se domnívat, že na straně obžalovaného došlo pouze k nějakému omylu či k diskrepanci v jeho znaleckém uvažování, neboť jeho odborné závěry se od skutečně správných závěrů liší v míře, jež není odůvodnitelná pouhou rozdílností subjektivního pohledu znalce. Jde o tak rozdílné difference, že lze v souzeném případě učinit závěr o vypracování znaleckého posudku hrubě zkresleného. Jedinou logickou motivací předmětného jednání obžalovaného D. pak v daných souvislostech nesporně bylo zpochybnit či oslabit věrohodnost důkazů, kterými byl obžalovaný J. usvědčován ze skutku, pro nějž na něho byla rovněž podána obžaloba, což by v konečném důsledku mohlo vést při rozhodování soudu k znejistění či dokonce k úplnému popření závěrů, na kterých byla podaná obžaloba vůči obžalovanému J. založena, a ve svých důsledcích, když ne k jeho zproštění obžaloby, tak k výraznému zmírnění použité právní kvalifikace a tím i možného trestu. Ve výše uvedených souvislostech pak nelze než vysledovat záměr, tedy přímý úmysl obžalovaného, prostřednictvím nepravdivého resp. hrubě zkresleného znaleckého závěru ovlivnit výsledné rozhodnutí soudu ve prospěch obžalovaného R. J. Není tak ani pochyb o tom, že se v daném případě jednalo o okolnost, která měla pro rozhodnutí podstatný význam, byť konečné rozhodnutí soudů ve věci obžalovaného J. nakonec ze závěrů znaleckého posudku Ing. D. jelikož soud je nepokládal za správné, nevycházelo. Přesto zákonné znaky přečinu krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trest. zákoníku (§ 346 odst. 2 písm. a) trest. zákoníku byly jednáním tohoto obžalovaného naplněny, neboť zákonem není vyžadováno, aby v důsledku nepravdivého či zkresleného znaleckého posudku bylo vydáno i nesprávné rozhodnutí. Lze tak uzavřít, že řádně zjištěný skutkový stav byl obvodním soudem podřazen i pod relevantní normativní rámec.

Na základě podaného odvolání byl přezkoumán dále výrok o trestu. Byl-li výchovný podmíněný trest odnětí svobody ukládán zhruba v polovině zákonné trestní sazby s kratší zkušební dobou za současného uložení peněžitého trestu ve výši, která kopíruje odměnu, již obžalovaný za podání vadného znaleckého posudku utřil, nejde o sankci nepřiměřeně přísnou

ani mírnou. Městský soud je přesvědčen, že se jedná o potrestání plně akceptovatelné, splňující zákonná kritéria stanovená zákonodárcem v ust. §§ 38 a 39 trest. zákoníku, zohledňující dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného včetně jeho věku. Odvolacímu soudu proto nezbylo, než obě odvolání jako nedůvodná zamítnout.

**Poučení:** Toto usnesení není možno napadnout stížností, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v 1. stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 17. ledna 2018

JUDr. Petr Beneš, v.r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Jitka Dörfllová